

Redactare: Mihaela Pogonici
Tehnoredactare și DTP copertă: Mihail Vlad
Corecțură: Dușa Udrea
Pregătire de tipar: Marius Badea

Ilustrații de Tonke Dragt

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

DRAQT, TONKE

Scrisoarea pentru rege / Tonke Dragt ; trad. din lb. neerlandeză de Irina Anton. - Pitești : Paralela 45, 2018

ISBN 978-973-47-2839-8

I. Anton, Irina (trad.)

821.112.2

De brief voor de koning
Tonke Dragt

Copyright © 1962 Tonke Dragt – *De brief voor de koning*, Uitgeverij Leopold, Amsterdam

Copyright cover design © nathanburtondesign.com

The cover of this edition designed by Nathan Burton was originally commissioned by Pushkin Children's Books, London

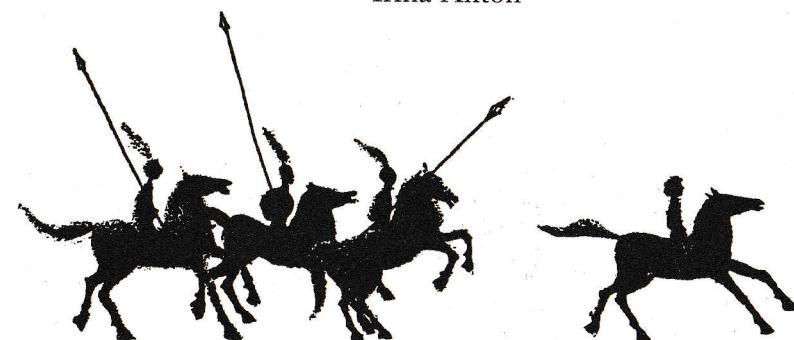
Copyright © Editura Paralela 45, 2018

Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.
www.edituraparalela45.ro

SCRISOAREA PENTRU REGE

TONKE DRAKT

Traducere din limba neerlandeză de
Irina Anton

Editura Paralela 45

CUPRINS

Celor trei stele de la apus

Introducere: Cavalerii regelui Dagonaut	9
Partea Întâi: Misiunea	13
1. Noaptea de veghe în capelă	15
2. Rugămintea unui necunoscut	17
3. Drumul spre han	22
4. Hanul Yikarvara	25
5. Cavalerul Negru cu Scut Alb	28
6. Călăreții Roșii	33
7. Fuga	36
Partea a doua: Drumul prin pădure	43
1. Călare pe calul negru	45
2. Neghiobul din Pădure	51
3. Sunetul de corn	60
4. Tânărăii	63
5. Cavalerii Cenușii	67
6. Călugării și Mănăstirea Cafenie	74
Partea a treia: Castelul Mistrinaut	85
1. Pelerinul și Cavalerii Cenușii	87
2. Prizonier	100
3. Castelanul și fiica lui	105
4. Lupta cu Cavalerii Cenușii	111
5. Împăcarea	118
6. Numele Cavalerului cu Scut Alb	124
Partea a patra: De-a lungul Râului Albastru	135
1. Din nou la drum	137
2. Hanul Soarelui-Apune	143
3. Ce a povestit Ristridin despre Cavalerul cu Scut Alb	153
4. Călăreții Roșii	158
5. Despărțirea de Cavalerii Cenușii	169

Partea a cincea: În munți

1. Un tovarăș de drum 177
2. Pustnicul 179
3. Despărțirea de Jaro 188
4. Piak 199
5. Ceață și zăpadă 206
6. Priveliștea asupra Regatului lui Unauwen 212
7. La Taki și Ilia 222
-

Partea a șasea: La răsărit de Râul Curcubeu

1. Cu Ardoc spre Dangria 235
2. Pârcâlabul Dangriei 237
3. Scrisoarea 247
4. Evadarea 251
5. La Lebăda Albă 256
6. Eliberarea lui Piak 262
7. Vama de la Râul Curcubeu 271
8. Trecerea Râului Curcubeu 284
9. Vameșul 294
-

Partea a șaptea: La apus de Râul Curcubeu

1. Codrul din Ingewel 317
2. O noapte însăpământătoare în Dealurile Lunii 319
3. Șerpor 324
4. Cetatea lui Unauwen 332
5. Regele Unauwen 350
6. Cavalerul Ivan și Tirillo 358
7. Pentru ultima oară: Șerpor 364
8. Săbi și inele 371
9. Ce a dezvăluit regele Unauwen 377
-

Partea a opta: Înapoi la Cetatea lui Dagonaut

1. Din Cetatea lui Unauwen spre Dangria 391
2. Din Dangria spre Menaures 393
3. Despărțirea de Piak 398
4. Castelul Mistrinăut 404
5. Codrul 407
6. Regele Dagonaut 412
7. Un cavaler cu scut alb 418
8. O revedere la răsărit de soare 424
-

227
235
237
247
251
256
262
271
284
294
302

319
324
332
350
358
364
371
377
382

391
393
398
404
407
412
418
424
429

Introducere

CAVALERII REGELUI DAGONAUT

Aceasta este o poveste din vremuri îndepărtate, pe când încă existau cavaleri. Se petrece în două regate: țara regelui Dagonaut, la răsărit de Munții cei Mari, și țara regelui Unauwen, la apus de Munții cei Mari. Așa se numeau și capitalele celor două regate: Cetatea lui Dagonaut și Cetatea lui Unauwen. Se amintește și de o altă țară, dar încă nu e momentul să vorbim despre ea.

Povestea începe în Regatul lui Dagonaut. Dar mai întâi trebuie să știți câte ceva despre el și cavalerii lui. În acest scop, am transcris câteva pasaje dintr-o carte străveche:

„Regele nostru Dagonaut este un rege puternic; domnia lui e lăudată pentru dreptate și înțelepciune, iar regatul său e mare și mândru, cu dealuri și câmpii, ogoare roditoare, râuri late și codri înținși. La miazănoapte sunt munți, iar la apus sunt munți și mai înalți. Dincolo de ei se întinde țara regelui Unauwen, despre care menestrelii noștri cântă balade atât de frumoase. La răsărit și la miazăzi nu sunt munți, și pe acolo încearcă uneori dușmanii să ne cotropească țara, pizmași pe bogăția care domnește la noi. Dar niciodată n-au putut să ne cucerească pământul, deoarece cavalerii regelui îl păzesc bine și îl apără cu vitejie. Viața este liniștită înăuntrul hotarelor noastre, căci stăpânește pacea și nu sunt primejdii.

PARTEA ÎNTÂI

Misiunea

1. NOAPTEA DE VEGHE ÎN CAPELĂ

Îngenuncheat pe pardoseala de piatră a capelei, Tiuri țintuia cu privirea flacără palidă a lumânării din fața lui.

Oare cât era ceasul? Trebuia să reflecteze asupra îndatoririlor pe care urma să le aibă odată ce devinea cavaler, dar gândurile îi rătăceau întruna. Uneori nu se mai gândeau la nimic. Se întreba dacă și prietenii lui simt același lucru.

Prăvî într-o parte, spre Foldo și Arman, spre Wilmo și Jusip. Foldo și Wilmo se uitau țintă la lumânări, pe când Arman avea față ascunsă în mâini. Jusip stătea îngenuncheat cu spatele drept și se zgâia la tavan, dar își schimbă brusc poziția și îl privi pe Tiuri drept în ochi. Se uită unul la altul o vreme, apoi Tiuri își întoarse din nou privirea spre lumânare.

Oare la ce s-o fi gândind Jusip?

Wilmo se mișcă și talpa pantofului său alunecă zgomotos pe pardoseală. Ceilalți îl fulgerară cu privirea. Wilmo își plecă ușor capul de parcă s-ar fi rușinat.

„Ce liniște e!“ se gândi Tiuri puțin mai târziu. „Niciodată în viața mea nu a fost atât de liniște. Aud doar respirația noastră și, poate, dacă ascult cu atenție, bătaile propriei inimi...“

Cei cinci tineri nu aveau voie să vorbească între ei toată noaptea, nici măcar o vorbă nu puteau scoate. Și le era interzis să aibă vreo legătură cu lumea de afară. Încuiaseră singuri ușa capelei și abia a doua zi, la ora șapte dimineața, aveau să o deschidă din nou, când veneau să-i ia cavalerii regelui Dagonaut.

A doua zi de dimineață! Tiuri parcă și vedea procesiunea: cavalerii pe caii lor frumos împodobiți, scuturile colorate și steagurile care fluturau. Se văzu pe sine în șaua unui cal aprig, înveșmântat într-o armură strălucitoare, cu coif și pene fălfâind în vânt. Dar își alungă repede imaginea din minte. Nu trebuia să se gândească la

aparențele rangului de cavaler, ci să-și propună să fie credincios și cinsit, viteaz și dornic să ajute.

Îl dureau ochii de la lumina lumânării. Privi spre altar, unde se aflau cele cinci săbii. Deasupra lor, scuturile sclipeau în lumina tremurătoare a lumânărilor.

„Mâine vor fi doi cavaleri care vor purta același blazon“, își spuse el. „Tata și cu mine.“ Pe tatăl lui îl chema tot Tiuri, dar i se spunea „cel Viteaz“. Oare stătea treaz la ora aceea, gândindu-se la fiul său? „Sper să devin un cavaler la fel de bun ca el“, își spuse Tiuri.

După câteva clipe, îi veni în minte alt gând. Dacă bătea cineva la ușă? Nu le era îngăduit să deschidă. Își aminti ce-i povestise odată cavalerul Fartumar, al cărui scutier fusese. Pe când acesta vegheia în capelă, în noaptea din ajunul înălțării lui la rang de cavaler, se auzise ră dintr-odată bătăi puternice în ușă. Se afla acolo cu trei tovarăși, dar niciunul dintre ei nu deschisese. Și bine făcuseră, fiindcă mai târziu se dovedise că fusese un slujitor al regelui, care voia să-i pună la încercare.

Tiuri se uită din nou la tovarășii săi. Erau îngenuncheați în aceeași poziție. Știa că era trecut de miezul nopții. Lumânarea lui arseșe aproape de tot; era cea mai scurtă dintre cele cinci. Poate din pricina că se afla cel mai aproape de o fereastră. Era curent în capelă, simțea mereu cum trece pe lângă el un vânticel rece. „Când se termină lumânarea, nu mai aprind alta“, se gândi. I se părea mai plăcut să stea pe întuneric, aşa încât ceilalți să nu-l poată vedea. Nu se temea că l-ar putea fura somnul.

Wilmo atipise? Nu, își schimbă poziția.

„Nu stau de veghe cum trebuie“, se gândi Tiuri. Își împreună mâinile și își mută privirea asupra sabiei, pe care o putea folosi de atunci încolo doar pentru o cauză nobilă. Rostii în gând cuvintele pe care urma să le adreseze regelui Dagonaut a doua zi: „Ca Tânăr cavaler al Măriei Voastre, jur să vă slujesc plin de credință, aşa cum am să-i slujesc și pe toți supușii dumneavoastră, ca și pe cei care îmi vor cere ajutorul. Jur să...“

Tocmai atunci se auziră bătăi în ușă – ușoare, dar foarte clare. Cei cinci tineri își ținură respirația, dar rămaseră nemîșcați.

Bătăile răsunăramă din nou.

Tinerii se priviră unul pe altul, dar nu scoaseră o vorbă și nici nu se clintiră din loc.

Auziră cum cineva învârtea de mânelerul ușii încuiate. Apoi răsună un zgomot de pași care se stinse încet.

Scoaseră un oftat toți cinci, în același timp.

„Gata și cu asta“, se gândi Tiuri. Era ciudat, dar avea sentimentul că tot timpul cât stătuse de veghe așteptase acea intrerupere. Inima îi bătea atât de tare, încât era sigur că ceilalți o aud. „Hai, păstrează-ți calmul“, își spuse în sinea lui. „Poate a fost un străin care nu știa că stăm aici de veghe sau cineva care voia să-și bată joc de noi, sau să ne pună la încercare.“

Totuși așteptă, cu atenția încordată, să vadă dacă mai aude ceva. Lumânarea lui pâlpâi scurt cu o lumină vie, după care se stinse cu un sfârșit abia auzit. Rămase pe întuneric.

Nu știa cât timp trecuse, când auzi un zgomot slab deasupra capului. Era ca și cum cineva ar fi zgâriat geamul cu unghiile!

Și atunci auzi o voce, ușoară ca o boare de vânt:

— Deschideți ușa, pentru numele lui Dumnezeu!

2. RUGĂMINTEA UNUI NECUNOSCUT

Tiuri își îndreptă spinarea și privi pe fereastră. Nu vedea nimic, nici măcar o umbră, astfel încât ar fi putut crede că își imaginase totul. De-ar fi fost aşa! Chiar nu putea să facă ce îl rugase acea voce, oricât de stăruitoare ar fi fost. Își îngropă fața în palme și încercă să își alunge toate gândurile din minte, însă auzi din nou vocea foarte clar, deși nu era decât o șoaptă:

— Deschideți ușa, pentru numele lui Dumnezeu!

Parcă era și mai stăruitoare decât prima oară. Tiuri privi către prietenii săi. Păreau că nu auziseră nimic. Dar el auzise limpede! „Deschideți ușa, pentru numele lui Dumnezeu!“

Ce să facă? N-avea voie să deschidă ușa... dar dacă era un om aflat la ananghie, un fugar care căuta un refugiu?

Ciuli urechile. Era iar liniște în jur, însă vocea încă îi răsună în urechi; n-avea să-o uite niciodată. Ah, de ce a trebuit să se întâmple asta tocmai atunci? De ce a trebuit să audă tocmai el acea rugămințe? Nu îi era îngăduit să-i răspundă, dar știa că n-avea să aibă liniște până ce n-o va face.

Șovăi, apoi luă o hotărâre. Se ridică încetîșor în picioare, întepenit după ce stătuse atât de mult timp îngenuncheat pe pardoseala rece. Începu să se furișeze tiptil spre ușă, pipăind de-a lungul peretelui. Din când în când, privea în urmă spre prietenii lui. Nu credea că observaseră ceva, dar apoi Arman se uită spre el. Știa că Arman nu l-ar fi trădat niciodată.

Păru să dureze o veșnicie până ce ajunse în pronaos. Mai aruncă o ultimă privire în urmă – spre prietenii săi, spre altarul cu scuturile de deasupra, spre lumina celor patru lumânări și umbrele întunecate din jur, dintre coloane și de sub bolți –, apoi se îndreptă spre ușă și puse mâna pe cheie.

„Dacă deschid“, se gândi, „voi încălcă regulile“. Și mâine nu voi mai fi uns cavaler.“

Învârti cheia, întredeschise ușa și privi afară în întuneric.

În prag stătea un bărbat înfășurat într-o rasă de călugăr, cu gluga trasă peste ochi. Tiuri nu-i putu distinge trăsăturile, era prea întuneric. Deschise ușa mai larg și așteptă în tăcere ca bărbatul să spună ceva.

— Mulțumesc! șopti necunoscutul.

Tiuri păstră tăcerea.

Necunoscutul așteaptă o clipă și apoi rosti, tot în șoaptă:

— Îți cer ajutorul! E o problemă de viață și de moarte!

Când Tiuri nu-i dădu niciun răspuns, continuă:

— Vrei să mă ajuți?... Vrei să mă ajuți? Cerule! De ce nu spui nimic?

— Cum v-aș putea ajuta? șopti Tiuri. De ce-ați venit aici? Nu știi că mâine voi fi investit cavaler și că n-am voie să vorbesc cu nimeni?

— Ba știu, răspunse străinul. De aceea am și venit până aici.

— Mai bine vă duceți în altă parte, șopti Tiuri supărat. Am încălcat regulile și nu mai pot să primesc mâine titlul de cavaler.

— Ba vei primi pe merit titlul de cavaler, spuse străinul. Un cavaler nu trebuie să sară în ajutor când i se cere? Vino afară și îți voi povesti ce trebuie să faci pentru mine. Repede, repede, nu avem timp!

„Acum“, se gândi Tiuri, „dacă tot am vorbit și am deschis deja ușa, de ce n-aș ieși și din capelă?“

Necunoscutul îl luă de mâna și-l trase după el de-a lungul fațadei. Mâna lui era osoasă și zbârcită la atingere, mâna unui bătrân. „Și vocea îi e bătrânească“, se gândi Tiuri. „Oare cine o fi?“

Străinul se opri în dreptul unei firide mici.

— Să ne ascundem aici, șopti el, și să vorbim încet, să nu ne audă nimeni.

Odată intrați, îi dădu drumul mâinii lui Tiuri și îl întrebă:

— Cum te cheamă?

— Tiuri, răspunse Tânărul.

— Ah, Tiuri, în tine voi putea avea încredere.

— Ce vreți de la mine?

Necunoscutul se aplecă spre el și șopti:

— Am aici o scrisoare, o scrisoare foarte importantă. Aș putea spune că soarta întregului regat depinde de ea. O scrisoare pentru regele Unauwen.

Regele Unauwen! Tiuri auzise multe despre el. Domnea peste pământul de la apus de munți și avea renumele unui domnitor nobil și drept.

— Scrisoarea trebuie să fie dusă regelui, spuse necunoscutul. Cât mai repede posibil.

— Doar nu vreți... începu Tiuri neîncrezător.

— Nu, îl intrerupse bătrânul. Cel ce va duce scrisoarea e Cavalerul Negru cu Scut Alb. În acest moment, se află în pădure, la hanul Yikarvara. Pe tine te rog doar să-i înmânezi scrisoarea. Eu n-o pot face; sunt bătrân și mă urmăresc dușmanii.